

[2014. január]

RÉSZLET

Te, szóval olyan nyolc óra körül értem haza.

Sötétedett. Ha kinéztél az ablakon, alig láttad már az utcán sietők körvonalait. Ráadásul hideg volt, és eleredt az eső. Amikor esik, az emberek rohannak, hogy fedezéket keressenek. Esztelenek. Csináltam egy kávét. Nem ízlett, csináltam még egyet. Szeptember 1-je lévén, átböngészem néhány blogot. Csajokét – ezek különös érzékenységgel bírnak, és egyedülálló módon teszik közszemlére az ostobaságukat. Kis híján szimpatikusak, egyiket-másikat pedig lelkiismeretlenül meg is dugnám, sőt szíves-örömet. Hála nekik ma megtudtam, hogy beköszöntött az ősz. Vagy legalábbis így mondják ők ott kórusban, nyekergő altisták.

A kisebbek el vannak borzadva, hogy lejárt a vakáció, és ismét iskolába kell menniük. Még mindig elámultan az első szerelem izgalmaitól, a pinájukon serkenő szőrtől, meg hogy a szülei egyszeriben mennyire idióták lettek (a dackorszak, ami majd ártalmukra lesz). Pongyolán fogalmaznak, egész ténykedésük nem egyéb, mint kiforratlan gondolatok és benyomások egyvelege... ha a szobájukba vinnél egy meztelen férfit meg egy bibliát, két-három apokalipszisen át szopnák a faszt. Már nem is számít, hogy kiét. Túlzok, helyes lányok is vannak – az olvasás erőfeszítése nélkül is szopják a faszt.

A nagyobbcskák kifacsarva jönnek vissza a vámtól. Betegre baszva, sörtől és sótól büdösen, átítva dohánybűzzel és világvége hangulatban, amitől nem egy döntő küzdelem árán szabadulnak meg, hanem egy vállrándítással. Moralizálni fogok. Éspedig azt mondom, hogy egy ennél szarabb, gyengébb és minden erotikus vonzerő híján lévő nemzedék, mint a mai 20–25 évesek, soha nem létezett. Never ever. Anyák, ne fogjátok többé kézen azokat a túl korán megsavanyodott teremtményeket, amikor shoppingolni mentek velük, mert a világ szeme nem rajtuk, hanem rajtatok. Ti vagytok a remény arra, hogy basznivaló kedves legyenek, ne pedig holmi budipucolók. Ez volt a moralizálás pillanata. Tapsokat!

A 30 éven felüliek már a második vagy harmadik szerelmi kudarcnál tartanak. Lázasan írogatnak a seggfejnek, aki faképnél hagyta őket, mintha a másíknak egyéb dolga sem lenne, mint a neten vesztegetni az idejét, hogy annak a libának a gondolatait fejtegesse, akiből épp elege lett. Válogatják a szavaikat, affektálva kitarulkoznak, időnként megeresztenek egy-egy verset, aminek olvastán nem arra érzel készítenést, hogy megdugd őket, hanem hogy odasózz nekik. A fejükre. Ezeknek van a legnagyobb bajuk az ősszel. Főleg ha van egy-egy gyerekük, akit fel kell készíteniük az ovira. A ruhácskáira gondolnak, az új társaira, és olykor-olykor arra, hogy milyen jó lett volna, ha az apa is kéznél van. Semmi sem gusztustalanabb ezen a világon, mint egy társtalan nő irodalmi jajveszékelése. Te, mégis mi az anyád piccsáját vársz? Hogy jöjjön a mesebeli királyfi? A mesebeli királyfi nem dug felnőtt nőket, mit képzelsz... Azt akarod, hogy kanok potyogjanak az égből? Nem potyognak, te, a Fennvaló egyébbel van elfoglalva. Mit akarsz, eszményi férfiakat? Nem léteznek. Hűséges férfiakat? Nem léteznek. Kivételes férfiakat? Csak egy létezik, az én vagyok, de libákat nem dugok. Mintaférfiakat? Azokat lenyúlják. Többen is.

Te, szóval idehallgass! – öltözz fel szépen, menj ki a strasszéra, öltsd fel azt az őzike pofid, és számolj el háromig. Nem egy fog jönni, hanem egy rakás. Különbélnél különb. Nyújtsd ki a kezéd, és fogj meg egyet. Egy napra, egy hónapra, egy őszre, nem számít, fogd meg. S akkor többé nem osztod meg velünk a bánataidat a blogodon, ahová mindig muszáj benyomj egy virágos fotót, képeket az eltartandó gyerekedről vagy a kutyádról, aki elüzi az unalmad. Végül pedig ne hagyj elmenni, hagyj el te őt. Azután fogj meg másikat. Rajta, mert ingyenes tanács, te idióta. Ritától.

*

Te, szóval ma körülnéztem a boltokban.

Lássam, miket árulnak. Először is bementem egy könyvesboltba. Régi szokás. Belépek, megnézem, milyen könyvek jelentek még meg, lapozgatok, s megállapítom, hogy tulajdonképpen a történetek sűrítődtek, a szereplők eldurvultak, rosszak, intelligensek, cinikusak, és valakit kinyírnak. A párbeszédetek villognak, mint az ablakom előtti két villanyégő januárban: hidegen, távolian, ami legfeljebb arra készlet, hogy behúzzam a sötétítőt. Kedvem lenne azt mondani, hogy az irodalom meghalt, de leszarom. Azt válaszoltam az eladónőnek, amikor megkérdezte, úgy döntöttem-e, hogy igen – nem.

Bementem az élelmiszerboltba. Te, Rita, ha valamit igazán szerettem gyerekkorom óta, az a szalámirészleg. Te, amikor látod azokat a szalámikat felsorakoztatva, egyiket a másik mellett, fajta és minőség szerint, ugyanazt az illatot árasztva, a SZALÁMILLATOT. Odamentem az elárusítónőhöz, kövér volt, de szép fehér köpenyben és piros kötényben. Rámosolyogtam. Mit parancsol az úr? Vettem egy pillantást az üvegszekrényekbe, vettem egy pillantást a fogasokra (itt fogastra akasztják a szalámit), és megkérdeztem – szalámijuk van? Szárazon azt válaszolta, van, melyikből óhajt? Nem tudom, melyiket ajánlja? A pénzétől függ. Euróm van. Euró, euró, de mennyi? Sok, de nálam csak vagy 50 van. Számolt magában – az elég lesz egy Campofrio-féle szebeni szalámira. Szebeni szalámi, érdekes... de szebeni szebeni szalámijuk nincs? A szebeni szalámi az egy márka, nem feltétlenül Szebenben csinálják, gurult dühbe a dagi. Eh, csak úgy kérdeztem... Akkor hát? Nem kérek szebeni szalámit, inkább egy nyári szalámit. Van? Csípőre tette a kezét – van. Látja? Három különböző fajtát mutatott. Ha ez mind nyári szalámi, mért különbözik a színük? Ej, jóember, vesz, vagy...? Holnap még benézek egy kis szárazkolbászt venni. Imádom a szárazkolbászt.

Bementem a pizzázóba. Odajött egy miniszoknyás csaj. Adott egy étlapot. Nem tudok olvasni, mondd meg te, milyen pizzátok van.

Megmondta, milyen pizzájuk van. Elmenne vele egy sör, nem? Bólintott. Milyen sörötök van? Megmondta, milyen sörük van. Carlsbergjük nem volt. Carlsbergetek van? Hogyhogy nincs, kicsikém, hát én mit iszok a pizzával? Azt mondta, kitűnően megy vele a csapolt Haineken. Kihozta a sört, megittam. Kihozta a pizzát, megettem. Kézzel. Összemaszatoltam a kezemet meg a számát. Figyelj, szóltam oda a csajnak, amikor arra jött, maszatos a szám? Bólintott. Nagyon? Bólintott. A mártástól, ugye? Bólintott. Micsoda fos mártásotok van... töröld meg a szám, légy szíves. Elképedve nézett rám. Töröld meg a szám, mert ti maszatoltátok össze. A többi vendég minket bámult. Fogott egy szalvétát, és a fejét eltartva, megtörölte a számát. Jól megtörölte? Bólintott. Ti meg mit bámultok, hé?

Mentem az utcán. Ráérősen. Láttam Monicát a volánánál. Hajtott, mint az őrült. A központ felé. Nem vett észre. Egy nap feldobod a talpad, és észre se veszed. Visszatükröződtem a háztartási bolt kirakatüvegéről. Jól nézek ki. Te tyúk, fogalmad sincs, mit veszítettél... odébb pedig a Guban cipőüzlet. Cipőket árult meg darázskürtöket. Te, milyen vagány... bementem. Van darázskürt? Igen, van. Használati utasítással adják? Az eladónő nevetett. Dél-Afrikából vannak? Nem, nem, mondta, eredetiek. Eredetiek, honnan?

Spanyolországból. No, adj egyet. Melyikből óhajt? Adj egy sárgát. A számhoz emeltem, belefújtam, zsongott. Működik, mennyi? 20 lej. Mennyi, te? 20 lej. Lenyúzzátok az emberről a bőrt... odaadtam a pénzt, elvettem a darázkürtöm. A darázkürt az egy hosszú ormány. A vállamon vittem. Te, örültem neki, becászó. Bementem a lépcsőházba, és belefújtam. A lépcsőházban a hang többszörösen visszhangzott. Kijött Vasea bá, megnézett és bement. Még egyszer belefújtam. Aztán még egyszer. Kijött Neliné. Mi történt, Niculae uram? Kényesen-ridegen-fölényesen ingerült volt. Semmi, asszonyom, zenélek. Úgy csukta be az ajtót, hogy kitaláljam, becapta. Belefújtam a kürtbe még néhányszor, aztán abbahagytam. Te, miután párszor belefújsz a darázkürtbe, úgy fáj az állkapcsod, hogy majd megveszel.

*

Te, szóval térjünk vissza a mi libuskáinkhoz, Rita, köztük hozzád. Van egy életünk, és baszunk bele. És ez a hosszú változat. Végtére is, az esős évad esős lévén, beültem a hintaágyba, lendületet vettem, és néztem az embereket az utcán. A szemerkélő esőben mások, mintha szebbek, törekenyebbek volnának, mintha mindannyiukba beleszeretnél, egyszerre, becászó. Az előbb elhaladt Frusinica, s te, kiköpött úgy nézett ki, mint a királykisasszony a rajzfilmekben. A sztreccse a seggébe vágódva, a haja lófarokba kötve, a járása pedig hetyke, mintha nekilendült volna, hogy bevegyen egy várat, vagy mi. Nem volt nála esernyő, úgyhogy a víz csordogált le az arcán Newton törvényeinek megfelelően. A haja nedves, a vállai nedvesek, a karjai meg a combjai nedvesek. Egy csapásra belezügtam. És amikor én belezügök valakibe, előrelátóan el is hagyom, hogy leelőzzem őt. Elhagylak, Frusinica, mondtam neki gondolatban, a farkamat lengetve a kikötői fehér szalag helyett.

Terveket szőttem a Neli nevű erőd ellen. Azt latolgattam, hogy rákos leszek. Hogy elmegyek hozzá, és azt mondom neki, Neliné, sikerült magának, kinyiffantott. És akkor ő majd megkérdi, hogyan. Én meg azt mondom, rákos lettem az erotikus feszültségtől és az epekedéstől. Erre ő a szájához kapja a kezét, és felkiált, „Istenem, mit tettem?!” S megkérdi, melyik szerveket érinti. Arra azt mondom, hererákom van, mert amióta elhagyott, megtartóztattam magam, és amikor szerelmes vagy, az önmegtartóztatástól tele lesznek a heréid daganatokkal. Sóhajtozni fogok felettébb lemondóan, és hátat fordítok neki. Te, biztosra veheted, hogy térdre esik előttem, és bocsánatot kér. Azután meg szopni fogja a faszom. Ami hatalmas lesz, hatalmas a ráktól. Ő megfúllad és kipurcan. Én pedig meggyógyulok. A rákos verzió bukik.

Vajon meggyőző lennék, ha arcidegbénelással állítanék be hozzád?

Csak hogy mire kinyitottam volna az ablakot és a bejárati ajtót, s a keresztuzatba álltam volna, megszólalt a telefon. Monica volt. Te, láttalak a városban, de siettem, még dudálni sem értem rá, mondta. Szóval észrevett – ez a nő még akkor is démoni, ha nem akarja. Mit csinálsz? Nem tudtam, mit mondjak. Te, nem tudom, mit mondjak... itthon vagyok, semmi különös, esik, hintázok, rajtam az a trikó, amin azt írja: „Ha könnyeknek kell hullniuk, hulljanak a tied...”, szomorkodok, jössz egy szopásra? Nevetett, hiányoztak a csibészkedéseid. Még van belőlük, jössz? Hát nálad vagyok a blokk előtt. Kinéztem az ablakon, nálam volt a blokk előtt.

Belépett, és még az ajtóban megölelt. Ledöntött az ágyra, és megkefélt. Úgy ősziesen, mint egy bolond. Szia, mondtam, miután kicsinált. Még fűjtatott a hasamon. A haja tele volt spermával, amiért is haboztam megsimogatni a fejét. Kárpótlásképp bedugtam az egyik ujjam a vaginájába. Bocsáss meg, hogy így neked estem, de hiányoztál. Egész egyszerűen hiányoztál. Hát mért nem hívtál fel, mert eljöttem volna én hozzád. Lesütötte a szemét – nálam már nem nagyon lehet. Miért? Hozzám költözött, mindkettőnknek így felelt meg. Miért is nem vettelek el én feleségül? Pénzed van, szeretsz, megértesz, nem tudom...

Mihez kezdj te egy nővel, aki a tiéd...

*

Hazug lennék, ha azt mondanám, hogy ezekben a napokban nem gondoltam Ciutacunéra.

Filozófus lennék, ha azt állítanám, hogy a Gicu összes nője előbb-utóbb az én karjaimban köt ki. Sőt, komoly lennék, ha tudnék. De nem tudok.

Kint egyfolytában esett. Időközben Monica is elhúzott. Nálam felejtette a melltartóját, a fürdőszobában. Nagy mellei vannak, zavarni fogják a vezetésben. Hadd hívjam fel... Felhívtam – mondom neki, hogy nálam felejtette a melltartóját. Azt mondja, „Nic, szívem, egy üzletasszony soha semmit nem felejt ott, ahol megfordul, hacsak szándékosan nem.” No és mit kezdjek vele? „Nézd csak meg jobban.” Megnéztem: fehér, virághímzéssel a kúpokon, csőccszagú, kissé túlsúlyos... ups! felállt... „Nézd meg jól a jobb kúpot...” Megnéztem, ugyanolyan volt, mint a bal kúp – kerek, mondtam. Nevetett... „tökfilkó, tépd fel a belső bélést...” Feltéptem a belső bélést... 500 euró volt benne... Semmit nem találtam 500 eurón kívül. Miféle játék ez, kérdeztem tőle. Egyszerűen ideadhattad volna... vagy ha játszadozni volt kedved, a lyukamba csúsztathattad volna, vagy feldughattad volna a vaginádba, utána meg arra biztathattál volna, hogy kivegyem onnan a fogaimmal, vagy rábírhattál volna, hogy ugassak vagy táncoljak vagy lábbal tiporjalak – ezért a pénzért megteszem. „Te komisz... már rég odatettem... neked; végül is másképp képzeltem el, de ha már így ütött ki...”

Semmi értelme agyalni egy szájalomból tett gesztus esetén. Végző soron az együgyű talán felfogja, hogy dukál neki.

Az államhoz dörgöltem, és zsebre vágtam. Aztán kivettem a szekrényből a trikót, amin azt írja: „A finom homok felsőhajtott / Mosolyog benne egy véteknym”, kicsíptem magam, elindultam, s meg sem álltam a piacig. Egy nagy csokor virág – kardvirág, hogy eleve csődöt mondjon minden ellenállási kísérlet. Lecövekeltem három háznői távolságra az övétől. Nekidőltem egy villanyoszlopnak, és vártam. A kölyök pedig jött. Hé-kás, gyere csak ide, mondtam neki. Igenis, bácsi. Mondd, te tudod, ki lakik abban a házban?

Odanézett. Ciutacu néni, a fodrásznő. Aha, szóval fodrász. És otthon van? De mért kérdi, bácsi? Te, itt én kérdezek, nem te.

Odanyújtottam neki tíz lejt. Elvette, és hátrált két lépést. Hát honnan tudjam én, hogy otthon van-e? Elmész, és kideríted. Már indult is volna... te, várj egy kicsit. Ha egy férfi jön ki, elkotródsz, és kész. Ha a néni jön ki, kérdezd Gicu úr felől. Ha azt mondja, hogy otthon van, eljössz, azt mondd, hogy elfelejtettél valamit, és menned kell. Ha azt mondja, hogy nincs otthon, idejössz hozzám, és szólsz nekem. Megértetted?

Figyeltem, ahogy távolodik. Odaért a kapuhoz, és visszanézett. Intettem neki, hogy nézzen másfelé. Nem hallottam, de láttam, hogy kinyitja a száját, és kiált. A következő pillanatban beszélt valakivel az udvaron. Aztán eljött. Megkönnyebbültem, a seggfej otthon van. Megfordultam, hogy elmenjek. Bácsi! A kölyök volt. Mit akarsz, te? Hová megy, bácsi? Mit izgat az téged? De hát nem azt mondta, hogy jöjjenek és szóljanak, ha egyedül van? Dehogynem, és? Hát egyedül van. Mondd akkor úgy, te, basszam az anyád mamuszát... nesze... adtam neki még egy tízest. Szépen megigazítottam a gallérom (mármint megigazítottam volna, ha lett volna), és odamentem a kapuhoz. Bekiáltottam.

Te, szóval amikor megláttam, akkora szemeket meresztett, hogy azt hittem volna, egy ősi földönkívüli invázió maradványa.

Ősztönösen felmutattam a tenyerem, s higgadtan azt mondtam, „béke”. Ő is ugyanúgy felmutatta a tenyerét, de nem láttam. Annyira kicsi volt. A kapuhoz jött, és azt mondta, igyekezzen, jöjjön be gyorsan. Félve kipillantott az utcára. Sehol egy lélek, de meg mertem volna esküdni, hogy a szomszédok ablakaiban a függönykéik izgatottan remegnek. Beléptem. A ház előtt van egy szőlőlugas. A

bolthajtás alatt pedig egy asztal. Leültünk. Én egy székre, ő velem szemben egy padra. Én tartottam a virágokat a karomban. Ő egy ruhacsipeszt tartott a kezében. Odanyújtottam neki a virágcsokrot – a legszebb nőnek a városban, mondtam. Ferdén mosolygott, igencsak sietős magának. Erre térdre borultam, s azt mondtam neki: Ciutacám, éjszaka már le sem bírom hunyni a szemem... amióta meglátalak, nem tudom megkülönböztetni a napot a holdtól, a teát a kávétól, a férfit a nőtől és a jót a rossztól... a lakásom szűk lett, és barátságtalan... előbb a cipőt veszem fel, s csak utána a zoknit... elkezdtem gabonaféléket enni, és kizárólag ökozöltséget veszek... körülöttem a tárgyak mind azt suttoják: menj el hozzá, menj el hozzá... egy rémálom... el kellett jönnöm, érted? El kellett! Nézett rám. Hosszan. Szar, mondta. Aztán megvakarta a fejét.

*

Állj fel!

Felálltam. Az orrához emelte a virágokat, és megszagolta. De nem gyengéden, mint egy nő, hanem mohón, mint Ferdinánd, a bika. A szippantástól a száraz meghajlottak, összegöbültek, a levelek pedig megrázkódtak, elfonnyadtak és lehulltak. Amikor leengedte, az orra sárga volt a virágportól. Te, hogy a faszomba dugj meg egy sárga orrú nőt? Merthogy én azért jöttem. Kinyújtottam gyengéden a kezem, és elkezdtem törölgetni. Ő tűrte. A végeredmény egy még nagyobb folt lett, ami most már az arcán is elkenődött. Azt mondanád, hogy hirtelen sárgaságot kapott. Nem tudtam, hogy most szarjam össze magam a röhögéstől, vagy pedig farkaljam meg hamar. Menjünk be a házba, mondta, de gyorsan, mert a másik egy órán belül itt lesz.

Bementünk. Vintage ebédlője volt. Minden régi volt benne, régi szagú és régi kinézetű. Ül le! Leültem. Hozott nekem egy pohár vörösbort. Idd meg! Hát, nem igazán kívánom. Idd meg, a nemjóját! A benne lévő állat lengette a harci lobogót. Igazából egy frusztrált nő volt, aki a gátlásosságát agresszív módon elfojtotta. Én meg kicsi és alázatos kellett legyek. Kicsi és alázatos voltam. Megittam. Kérsz még egyet? Mit mondjak... hozott még egyet. Ugye, hogy jó? Jó, mondtam. Ami azt illeti, elég savanyú volt, és seprőpálinka ízű. A szőlőből van. Gondoltam. Kérsz rózsalekvárt? Nem, lekvárt nem. De éhes vagy? Nem, baszni akarok, mondtam elszántan, az egyetlen bátor pillanatban, ami alighanem véletlenül járt át, vagy, ki tudja, valamiféle dühtől élvezve. Én is akarnék, de... De? De tessék, nem akarok. Hogyhogy, te lány, akarsz, s mégsem akarsz? Lásd, úgy. Rendben, én megyek. Felálltam, hogy induljak. Háttal fordultam neki – végzetes hiba. A hátamra pattant. A karjaival a torkomat fojtogatta. Némán. Mi a bajod, te esztelen? Hát csak úgy elmész? Nagy nehezen lefejtettem magamról a karjait. Hát nem azt mondtad, hogy nem akarod? Nem akarom, és akarom. A bőre izzott, a szemei vadul csillogtak. Az volt az érzésem, hogy egy macskát nézek vagy egy párducot, vagy nem tudom, egy fázislámpát. Te, s lereagáltam, hogy mit akar. Odaléptem hozzá, és letéptem a gombokat az ingéről. Egyetlen védekező mozdulatot sem tett, csak hátravetette a fejét, és nyögött. Óvatos kellett legyek, nehogy a combjai közé rúgjak, mert akkor kiájul, még mielőtt nekem is valami hasznom lenne belőle. Fekete melltartó volt rajta. A francba, ha valamit gyűlölök ebben az életben, az a fekete melltartót hordó nő. Azt is letéptem róla. Megint nyögött. Valamivel hosszabban. Azt hiszem, ha 7–8 rend ruha lett volna rajta, az utolsónál legalább egy szimfóniát kapok. Te, jó nagy csöcsei voltak. Nagyok, olyanok, amilyeneket elfelejtesz. Kissé lágyak, kissé lötyyedtek, de baszki, dugni voltam, nem az Agglegény című műsorban. Megmarkoltam őket. De erősen. Ha lett volna tej bennük, spriccelt volna minden irányba. Ő nyögdecselet hátravetett fejével. Lefektettem az ágyra. Egy ócska ágya volt, ami kibaszottul nyikorgott. Lehúztam a bugyiját, és belehatoltam. Gyorsan, nehogy még meggondolja magát. Vagy nehogy még meggondoljam magam. Már nem emlékszem pontosan, mi történt. Csak arra, hogy a hasamon fekve ébredtem, ő lovaglólülésben rajtam, és dörsöli a hátamat egy habkővel. S jól éreztem magam. Egy kicsit fáj a medencém, a harapásoktól, ahogy azt nem sokkal később megtudtam. Viszont én is harapdáltam a szeméremajkait, ahogy ugyancsak később megtudtam. Szóval mit mondtál, hogy hívnak? Nic, mondtam. A fene essen beléd, igazi baszógép vagy. Hízott a májam. Fel akartam állni. Várj, hová mész? Hát mindjárt jön az a seggfej. Nem jön. Felhívtam és elküldtem a város végére vinettát venni egy fehérméptől, akit jól ismerek. Nem szabadulsz olyan könnyen.

*

Te Rita, a gutába...

Te, már egy jó órája csak ülsz, és bámulok a képernyő üvegébe, s egy ütődöttet látok, akit Nicnek hívnak. S még szürke is ráadásul, azt hinnéd, hogy egy ufó. Hát, az vagyok, buey, az vagyok, a lököttek bolygójáról jöttem – ott nem vagy férfi, amíg hülyét nem csinálsz magadból. De úgy istenigazából.

Te, szóval idefigyelj. Ültem ennél a Ciutacánál. Mindenem fáj, hogy már lélegezni se bírtam, de elégedett voltam. Te, kurvára értett ez ahhoz, hogy kiürítse a modzsómat, ahogy talán csak Monicának sikerült jobb pillanataiban. Nem tudom, hogy csinálta, de amikor épp eléleztem volna, éreztem, ahogy az ondósejtecskék mintegy parancsra felsorakoznak, kiegyenesítik a farkincájukat és nekiiramodnak. Te, mintha Amerikát készültél volna meghódítani. Te, mintha felharsant volna a kiáltás, „hús érkezett!”. Én hanyatt, ő hanyatt. Egy rózsalekvár-receptről mesélt. Azt mondta, annyi cukrot nyomhatsz bele, amennyi belemegy (hogy ez is milyen mértékegység lehet, nem tudom), mert a rózsaszírom sokat elbír. Megkérdeztem, hogy jól megdugtam-e. Nem akarta megmondani. Még csak rám se nézett. Felkönyököltem, és néztem az arcát. Semmiről nem árulkodott, talán csak valamiféle békéről. A pinájára tettem a kezem. Ellökte. A csöcsére tettem a kezem. Ellökte. Izgi játék volt – minél makacsabban próbáltam megérinteni, annál makacsabban visszautasított. Ismét belehatoltam, és gebedjek meg, ha a végén még képes voltam valamire.

Egyszer csak bedugtam az egyik ujjam a segge lyukába. Ő hegyezte a fülét. Az izgalomtól megfeszült – te, szóval szinte letörte az ujjpercem. Mi ütött beléd, te? Megjött Gicu! Tudod-e, te Rita, milyen az, amikor megbotlasz egy kétszázhusz voltos csupasz vezetékben? Tudod-e, te lány, milyen az, amikor azt mondják neked, „barátom, rákos vagy”? Tudod-e, bébi, milyen az, amikor Alex Ștefănescu azt írja a könyvedről, „egy fiaskó”? Te, mindez együtt a felét se tette ki annak, amit én éreztem, amikor meghallottam a másik lépteit a járdán. Felugrottam, mint akit seggbe szúrtak, s azt hadartam, add ide a cuccaim, add ide a cuccaim! A földön vannak, vedd fel... Felkapkodtam őket, s úgy maradtam a karjaimban velük – most mit csináljak? Bújj be ide, mondta. És belökött az ajtó melletti ruhásszekrénybe. A férfioltonyók, szoknyák és a molyok közé, amelyek rajokban röpködtek a sötétben. Leszámítva azokat, amelyek bemásztak az orromba. Ő magára kapta a kombinéját, és leült egy székre. A kezébe vett egy kártyapaklit, és szórakozottan keverte.

Kiláttam az ajtók közti résen.

DANKULY LEVENTE fordítása

Kategoria: vers, próza
Denumire autor: Kaos Moon

Látó Szépirodalmi Folyóirat